םא א מיי' פ"י מהל' מאכלות אסורות

הלכה ב:

מתו ב מיי' פ"א מהלי מחוסרי כפרה הלכה

: 37

מעשר הלכה י:

:[מיי שס]

א) מנחות סח., ב) [ר"ה ל.

ג) והא דהכא דוקא לערב האונו וכו' ותום' זבחים לח: לעיל ל: וש"נ], [לעיל ל: וש"נ], [פסחים ט. וש"נ],

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה אבל אמר וכו' לעשרן ודאי אלא דמאי ייי ענס למלי, דהא אמרינן שמא הנותן עישר אלא (ב) תום' ד"ה רב ששת וכו׳ אשה סתם ומת שלוחו אסור בכל הנשים: (ג) בא"ד לא היה לריך

גליון הש"ם

תום' תום' ד"ה תאנים מתאנתי וכו' כשל תורה. עי׳ לקמן דף לז ע״ב מוס׳ ד״ה מאן האי מנא:

מוסף רש"י

שאין בית דין מתעצלין בו. מלהקריבו קודם חלות (סובה מא.). עד שיכלו כל מעות שבשופר. שופר היה שם שכתוב עליו סיכין, ואשה שיש עליה לידה, וכן כל מחוסרי מביאיו מעות ונותנין לתוכו, ודמי הקינין קלובין היו, ואוכלים בקדש לערב וסומכין על חוקת עומדין משם עד שיכלו מעות אותו שופר. כדי שלא יאכלו מחומר כפרה יאכלו מחומרי כפרה נקדשים (פחחים צ:). שלא נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף. מן שלינו סמוך לו, כגון (בילה לב:) אין מקיפין שמי חביות, וכמו (נדה עא:) מקפת וקורא לה שם, לשון ומגיעו זה לזה. דשמה הותו שהוה סומך עליו הינו בעין, שנהבד הו נרקב, ונמנה שחין הומר כלום ואוכל טבלים וחוליו

רבינו חננאל

אמר רב נחמן בשל סופרים אמרינן חזקת שליח עושה שליחותו, שעשה ורב ששת שליחותו. אמר אחד זה ואחד זה חזקת שליח עושה שליחותו. אמר רב ששת אמינא לה דתנן במנחות משקרב העומר מיד. החדש ופשוטה ורב ששת בית דיז איז מתעצלין ושרי מחצות היום אבל גבי שליח כל היום, יתר מזה אמרינן מנא אמינא לה דתניא

ואבי דינא סמכינן אבל אשליח בעלמא לא: שליח כולי יומא. נטריה ומכי מטא לאורתא סמכינן עליה דודאי לא עבר היום עד ששמר הבטחתו: מעות. דמי שתי תורים: ונותנת בשופר. שכתוב עליו קינין ששם נותנין מעות קיני חובה כדתנן בשקלים (פ"ו משנה ה) י"ג שופרות כו': ועובלת. דתנן (חגיגה דף כה.) האונן והמחוסר כפורים לריכין טבילה לקודש: ואוכלת בקדשים לערב. אלמא חוקה כהנים עושין שליחותן הואיל והדבר תלוי בהן שהנשים סומכות עליהן שלא יעבור היום עד שיקנו קינין בכל מעות שבאותו שופר ויקריבו כדי שלא יאכלו הנשים קדשים בטומאת הגוף "שהוא בכרת: ורב נחמן. אמר לך הא נמי חזקה דבי דינא הוא: לא ולקט לך סאנים מסאנתי. ולא נתן מדה ללהיטתו: אוכל. המלקט מן הנלקטות: עראי. בלא מעשר וכשבא לאכלן קבע מעשרן ודאי מעשרות ודאין תרומה גדולה וכל דיני הפרשה שאין ספק לומר שמא בעל הבית עישר עליהן ממקום אחר דהא לא ידע כמה ליקט: אבל אמר לו מלא לך כלכלה זו. הואיל ונותן זה יודע כמה לוקט יש לומר שמא זה הנותן חושש שמא יסמוך עליו שיתן לו דבר היתר ומעשר עליהן ממקום אחר הילכך מלקט זה אוכל מהן עראי בלא מעשר וכשבא לאוכלן קבע אין לריך לעשרן ודאי אלא דמאי (א) יפריש ויאכל הוא בעלמו המעשרות של לוי ושל עני כשאר לוקח פירות מעם הארץ שמחזיקן בספק מעושרין אף אלו ספק מעושרין הן ותורת דמאי עליהן: בד"א. דספק הן ודמאי מיהא בעי אפרושי: בעם הארן. שהנותן עם הארץ הוא ואינו חושש בלפני עור: חבל בחבר. ודחי מעושרין הן ואין לריך לעשרן אפילו דמחי: רשב"ג חומר בד"ח. דסגי בדמאי בזמן שהנותן עם הארץ וחשוד לתרום שלא מן המוקף: אבל. היה הנותן חבר לא יאכל קבע הלוקט עד שיעשרם מעשרות ודחי: רבי בנו של רשב"ג הוה: ואל יאכילו לעמי הארץ טבלים. לקתן מפרש הי ניהו עם החרן: לה נחשדו. לתרום שלה מן

בשל סופרים. סמכינן אחזקת שליח דאי נמי לא עביד לא חמיר איסורא כגון עירובי תחומין: הרחוקין. מירושלים שאינן יודעין אם עדיין קרב העומר מותרין מחלות היום. אלמא סמכינן אכהנים שהן שלוחינו ועבדי שליחותייהו ומקרבי ליה: המם כדקסני טעמא כו'.

בשל סופרים חזקה שליח עושה שליחותו ורב ששת אמר אחר זה ואחר זה חזקה שליח עושה שליחותו א"ר ששת מנא אמינא לה דתנן 6 א משקרב העומר הותר החדש מיד י והרחוקים מותרים מחצות היום ואילך והא חדש דאורייתא הוא וקתני הרחוקים מותרין מחצות היום ואילך לאו משום חזקה שליח עושה שליחותו ורב נחמן התם כדקתני מעמא לפי שיודעין שאין בית דין מתעצלין בו ואיכא דאמרי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דקתני מעמא לפי שיודעין שאין ב"ד מתעצלין בו ב"ר הוא דלא מתעצלין בו הא שליח מתעצל בו ורב ששת אמר לך ב"ד עד פלגיה דיומא שליח כולי יומא אמר רב ששת מנא אמינא לה ב דתניא האשה שיש עליה לידה או זיבה מביאה מעות ונותנת בשופר ומובלת ואוכלת בקדשים מ לערב מאי מעמא לאו משום דאמרינן חזקה שליח עושה שליחותו ורב נחמן התם כדרב שמעיה י דאמר רב שמעיה י חזקה אין ב"ד של כהנים עומדים משם עד י שיכלו כל מעות שבשופר אמר רב ששת מנא אמינא לה דתניא האומר לחבירו צא ולקט לך תאנים מתאנתי אוכל מהן עראי ומעשרן ודאי מלא לך כלכלה זה תאנים מתאנתי אוכל מהן עראי ומעשרן דמאי רבמה דברים אמורים בעם הארץ אבל בחבר אוכל ואינו צריך לעשר דברי רבי רבן שמעון בן גמליאל אומר במה דברים אמורים בעם הארץ אבל בחבר אינו אוכל עד שיעשר לפי ס שלא נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף אמר רבי נראין דברי מדברי אבא מומב שיחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף ולא יאכילו לעמי הארץ מבלים עד כאן לא פליגי אלא דמר סבר נחשדו ומר סבר לא נחשרו אבל כולי עלמא חזקה שליח עושה שליחותו ורב נחמן התם כדרב חנינא חוזאה יי דאמר רב חנינא חוזאה חזקה הוא על חבר שאינו מוציא דבר שאינו מתוקן מתחת ידו אמר מר במה דברים אמורים בעם הארץ אבל בחבר אוכל ואינו צריך לעשר דברי רבי האי עם הארץ דקאמר ליה למאן אילימא דקאמר לעם הארץ חבריה מעשרן דמאי מי ציית אלא בעם הארץ דקאמר ליה לחבר אימא סיפא נראין דברי מדברי אבא מומב שיחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף ואל יאכילו לעמי הארץ מבלין עמי הארץ מאי בעי התם אמר רבינא הרישא בעם הארץ שאמר לחבר סיפא בחבר

שאמר לעם הארץ וחבר אחר שומעו רבי

קב ששת אמר חוקה שליח עושה שליחותו. הרב רבינו שמשון מפולירר"א פוסק כרב ששת דבה"ג פוסק דהלכה כרב נחמן בדיני וכרב ששת באיסורי ולר"ת נראה דהכא הלכה כרב נחמן . דבפ׳ התקבל (גיטין דף סד.) אמר בעל אמר לגירושין ושליש אמר לגירושין והיא אומרת נתן לי ואבד

אין דבר שבערוה פחות משנים ופריך מהא דאמר האומר לחבירו לא וקדש לי אשה סתם (כ) אסור בכל הנשים שבעולם אלמא חוקה שליח עושה שליחותו ומשני ה"מ לחומרא אבל לקולא לא ובפ"ק דחולין (דף יב.) נמי מסיק לעולם אין חוקה שליח עושה שליחותו והאומר לשלוחו לא ותרום לי והלך ומלא תרום אין חזקתו תרום דילמא איניש אחרינא שמע ותרם ואע"ג דהתם רב נחמן קאמר לה מ"מ סליק הש"ס התם הכי וההוא דבעא מיניה קיבלה ועוד דרב שמעיה דבסמוך סבר נמי כרב נחמן דלרב ששת לא היה לריך לחזקת (ם כהנים ואומר ר"י דמכל זה אין ראיה דרב ששת נמי לית ליה חוקה שליח עושה שליחותו אלא במקום שאם לא יעשה שליחותו יבא המשלח לידי עבירה אם יסמוך עליו ולכך בגט אין השליח חושש ליתן גט וההיא דחולין נמי אינו חושם לשחוט ולתרום שחם לח יתרום יראה המשלח שאינו תרום ולה הסיק הדעתיה שמה החר ישמע ויתרום ודרב שמעיה נמי איכא למימר דלא אמר כדי ליתן טעם למה סומכין על הכהנים אלא ליישב דברי רב דחמר בפ' החשה (פסחים דף ל:) אין שוחטין וזורקין על טמא שרך אף על גב דמקוה לפנינו דילמא פשע ולא טביל אבל שוחטין וזורקין על

הרחוקים מותרין. אף על גב דע"כ לריכין להקריב משום מצות העומר מ"מ מייתי ראיה מהם דשרו רחוקין מחלות וחילך אף על גב דיש שהות כל היום אלא שממהרין לפי שיודעין שהרחוקין סומכין עליהן וכן גבי קיני זבה ויולדת אף על גב דמצווין להקריב באותו יום מיהא לא מיחייבי אי לאו משום שפומכות עליהן וחזקה שליח עושה שליחותו:

מחוסר כפורים ואע"ג דהוי נמי מחוסר

מעשה דליכא למיחש דילמא פשע

כדרב שמעיה והתם נמי מייתי לה:

האומר לחברו צא ולקום לך.

בפרק לולב (סוכה דף לט.) גבי הלוקח לולב מחבירו בשביעית מגיה שם רש"י מעם הארן משום דלא הוה קרי ליה חבירו ואין לריך להגיה דהכא מוקי לה בעם הארן שאמר לחבר אע"ג דקתני לחברו ובשבת פרק השוחל (דף קנ.) אמר ח אומר אדם לחברו לא ושכור לי פועלים ומוקי לה בחברו נכרי: תאנים מתאנתי. אף על גב דמעשר פירות

מדרבנן ורב נחמן מודה דבשל סופרים חזקה שליח עושה שליחותו כיון דעיקר שם מעשר מן התורה חשיב לה ° כשל תורה:

למימר דמייאש ולא עביד דסבר ההוא לא סמיך עלי: מי זיים לך. לעשורי ספק הא עם הארץ חבריה מהימן ליה טפי ולא מינך: רישא. דקתני מעשרן דמאי בעם הארץ דקאמר ליה לחבר סיפא כו' והכי קאמר במה דברים אמורים דלוקט נריך לעשרן דמאי בעם הארץ שאמר לו לחבר לקט דאיכא לספוקי אי עישר עלייהו האי בעל הבית אי לא אבל בחבר שאמר לעם הארץ לקט כלכלה זו וחבר אחר שמע ממנו אוכל ואינו לריך לעשר דמאי

דודאי כיון דנותן חבר ולוקט עם הארץ חייש הנותן דלא ליכלינהו בטבלייהו ותורם אף שלא מן המוקף דמוטב יחשדו חברים כו': ליסולה שלא מן המוקף ואל (ליסולה שלא מן המוקף ואל המילו לעמי הארץ טבלין, בעל התאינה שהוא התורם עם הארץ הוא, והמלקט ואוכל הוא החבר. ואוקמה רבינא, רישא בעם הארץ דאמר לחבר לפיכך מעשרין דמאי. סיפא בחבר שאמר לעם הארץ וחבר אחר שומע, רי סבר רישא בעם הארץ דאמר לחבר לפיכך מעשרין דמאי. סיפא בחבר שאמר לעם הארץ וחבר אחר שומע, רי סבר שלא מן המוקף ואל

במשה השיבה אי רובה או היבה מביאה מעות לקינה ונותנת בשופר וטובלת ואוכלת בקדשים לערב. מאי טעמא באשה שיש עליה לידה או זיבה מביאה מעות לקינה ונותנת בשופר וטובלת ואוכלת בקדשים לערב. מאי טעמא לאו משום דאמרינן חזקת שליח עושה שליחותו. ודחי רב נחמן ואמר התם כדרב שמעיה דאמר חזקה אין ב״ד

המוקף הא לאו הכי ודאי הוה סמכינן

על בעל הבית זה שהוא שליח על כך

שמוטל עליו לעשר מה שהוא נותן

ואל יאכיל איסור לעם הארץ: מסחם

ידו. דהואיל ופירי דידיה הוא עליה

דידיה רמי וחייש ללפני עור אבל

שליח דקביל עליה מחבירו איכא

רב ניסים גאון זיכה מביאה מעות ונותנת כאן היא תיבה שמקבצין לתוכה מעות שלקינין. "בירי יייכלית י"ב

וכתוב עליהו תקליו חדתיו הניזקיז. בפרק בפוק הביוקין, והא שיפורא דמעיקרא בי רב יהודה ולבסוף בי רבה, ולבסוף בי רב יוסף, ולבסוף בי אביי, ולבסוף

רבינו חננאל (המשך) של כהנים עומדין משם עד שיכלו כל מעות שבשופר. אמר רב ששת האומר לחבירו צא ולקט לי תאנים מתאנתי אוכל זו אוכל מהן עראי ומעשרין ודאי. במה דברים אמורים בעם הארץ, אבל חבר אוכל ואין צריך לעשר דברי רבי. רבן שמעון בן גמליאל אומר לא יאכל עד שיעשר לפי שלא ושלא) מז המוקף. א״ר לתרום שלא מן המוקף, יונדום שלא כן המוקןי, ואל יאכילו לעמי הארץ טבלא. ודייק רב ששת מינה ואמר עד כאז לא מינוי ואמו עו כאן יא פליגי ר' [ו]אבא אלא בנחשדו, אבל כ"ע חזקת שליח עושה שליחותו. ודחי רב נחמז הכי. לאו משום עושה כדרב [חנינא חוזאה] חזקה היא על החבר מזקה היא על החבר שאין מוציא דבר שאינו מתוקן מתחת ידו. לפיכך י. א״ר אם החבר אמר לעם הארץ ודאי החבר עישר עליהן מביתו, לפיכך אוכל עם הארץ ואין צריך לעשר. ואבוה א׳ ןלא] נחשדו במה דברים אמורים שמעשרין דמאי, בעם הארץ. האי עם הארץ אי לע"ה כמותו א"ל לקוט דמאי. אלא עם הארץ דאמר לחבר אותו חבר

מעשר דמאי חייש שמא

עם הארץ שא׳ לו לקט

. הוה ליה ספק לפיכך דמאי. אי הכי [הא